

[ατέρες -](#)

Άγιος Τύχων του Ζάντονσκ είχε φύση εκρηκτική. Θύμωνε συχνά με τους ανθρώπους, μετάνιωνε, και πάλι θύμωνε. Αυτή την αδυναμία του όμως την συναισθανό-ταν πιο έντονα απ' ότι οποιοσδήποτε άλλος. Πόλυ προ-σευχόταν στο Θεό, να τον διορθώσει και να τον σώσει ο Θεός από τον τόσο οργίλο χαρακτήρα του. Και πρά-γματι, κατά την Πρόνοια του Θεού του συνέβη κάτι που θα τιθάσευε για πάντα το θυμό του και θα τον οδηγού-σε στην ταπεινοφροσύνη και τη συντριβή.

Μετά από μία προσευχή στην οποία ζητούσε απ' το Θεό μια αρρώστια που να τον θεραπεύσει απ' το θυμό, κοιμήθηκε, και στο όνειρό του είδε τον εαυτό του μέσα σ' ένα ναό. Βγαίνει ο ιερέας από το ιερό κρατώντας στα χέρια του ένα μικρό παιδί, σκεπασμένο με διαφανές μαντίλι. Ο Άγιος πλησίασε το παιδί, το κοίταξε, και ρώτησε τον ιερέα «ποιό είναι τ' όνομα του παιδιού»; Ο ιερέας του απάντησε. «Βασίλειος» (που στα ελληνικά σημαίνει Βα-σιλιάς). Τότε ο Τύχων κατέβασε το μαντίλι απ' το παιδί και το φίλησε στο δεξί μάγουλο. Εκείνη τη στιγμή το παιδί τον χτύπησε με το δεξί του χέρι στ' αριστερό μά-γουλο τόσο δυνατά, ώστε φώναξε απ' τον πόνο και ξύ-πνησε. Αισθάνθηκε ότι τον πονά ολόκληρη η αριστερή πλευρά από την κορυφή ως τα νύχια. Ευχαρίστησε το Θεό, και από τότε ποτέ πια δε θύμωνε σε κανέναν και για τίποτα.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εμμανουήλ, εκδ. Χρόες, Αθήνα 2010, σ.28)

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr